

LISTIKIRI

Armas rahvas! Olen lugenud selle kirjavahetuse kõiksuguseid seisukohti ja tuleb tunnistada, et omal moel on kõikidel kirjutajatel õigus.

Samas kerkib üles küsimus, kas kõik väljaõeldu omab sündmuste ahelas või siis teemakäsitluses võrdset kaalu? Kindlasti mitte. Mõni mõtesähvatus on oluline aga teine lihtsalt hägustav konstateering.

Milles on küsimus, mille vastu eksitakse? Ei suudeta eristada olulist ebaolulisusest ja reageeritakse temperamentselt just sellistele küsimustele, mis tekitavad isikupäraselt emotsionaalse ärrituse, mida ei saa kohe enese teada jätta. On see siis kontekstisiseselt oluline/määrav või täiesti tühine. See ongi peamine põhjus, miks räägitakse nii lihtsate teemade puhul teineteisest mööda ja hakatakse materdama isikut, kelle isiklik kogemus või üldised baasteadmised erinevad põhimõttelisest aatekaaslase omast. Tunnetatakse üht aga reageeritakse erinevalt. Mõelge teemale laiemalt. Kokkuvõttes tahavad ju kõik aatekaaslased ühte - normaalset elu meie esiisade kättevõidetud territooriumil.

See hõlmab äärmiselt suurel hulgal erinevaid teemasid, mis peaksid moodustama harmoonilise ja tasakaalustatud terviku. Võrreldes supipoti mahuga läheb sinna soola väheke aga ilma selleta pole supp täiuslik. Nii ka senikäsitletud teemadega. Samas, ilma veeta poleks üldse suppi aga soolata oleks kindlasti. Kirjuta teile nagu lasteaialastele aga teisiti ei saa, sest mulle tundub, et liigne enesekesksus on paljusid listis olevaid isikuid veidikene pimestanud ja selle kaasnähtuseks on enesekriitika taandareng.

Ajalugu tunda on ülioluline, aga sellesse klammerdumine on mõttetult lühinägelik. Täna on olukord selline nagu ta on ja eelkõige tuleks analüüsida põhjuseid, miks me oleme selles punktis, kus oleme. Samasuur oht kui omal ajal olid punased rahvareeturid, on täna riikideüleste organisatsioonide haare ning võimalused/soov rahvusriikide anastamiseks/kontrollimiseks. Ei oleks ju omal ajal saadud ilma eestluse sisevaenlasteta ja kaasajooksikuteta toime panna küüditamisi ega rahvuse vastaseid kuritegusid ega saaks seda teha ka praegu. Inimloomus pole muutunud ja isikliku kasu nimel ei ole ka praegu paljude jaoks rahvuslikele aadetele kohta. See on enesehävituslik suhtumine ja meie asi on sellele ohule jõuliselt tähelepanu juhtida, mitte omavahel näägelda, kellel uhkemad sulged tagumikust tolknemas.

Tänased sisevaenlased on imbunud kõikidesse eluvaldkondadesse, mille tulemusena ei ole me enam riigina suveräänsuse ega rahvana kõrgeima võimu kandjad. Oleme jõudnud niikaugemale, et näiteks mingi NATO salastatud ringkirjaga seatakse võõrvõimu huvid kõrgemale meie rahva põhiseaduslikest õigustest, ja seda meie endi ametnike poolt. Meie suurimaks veaks ja hukatuseks on rahvuslik naiivsus, uskumus, et me oleme röövimperialistlikus maailmas vajalikud lihtsalt iseenesest ja et siin eksisteerivad sõprussuhted ja moraal.

Tulge kõik pilvedest alla reaalsusesse! Mitte midagi isiklikku, kõik on vaid äri. Nii nagu kasulik, nii ka toimitakse. Me tahame olla eurooplaste moodi ja siis ameeriklaste moodi ja mitte kohe kuidagi venelaste moodi aga kes on siis samal ajal meie, eestlaste moodi, kui me ise oleme kellegi teise moodi?

Tänane rahvaste ränne (kaugeltki mitte ainus ohutegur) on oht, kuid see on teatud sündmuste tagajärg, mida me ei taha tunnistada, eirame ja laseme sellel kõigel jätkuvalt juhtuda, mitte ei kärata põhjustajale näkku - teie selle sita kokku keerasite, nüüd ka helpige!

Ka meie valitud on selles süüdi. Mitte lihtrahvas, nagu tavatsetakse öelda. Me oleme täna riigina nagu mingi segaverelina krants, kes lõvi jalgevahelt karu peale haukuda julgeb. Tõstaks ka karu poole jalga kui ulataks. Selles ongi küsimus, et kas on mõtet - lõvi kodu on kaugel, karu elab siinsamas lähedal.

Ma usun, et viimane aeg oleks tõsiselt koonduda ja mitte hakata mängima kinnimakstud opositsiooni, suruõhukatla ventiili, mille kaudu lastakse välja ühiskondlikud pinged, et saaks jätkata samas vaimus kuni seni.

Kuidas reageerite?

Harry Raudvere